

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ХАМЕЛЕОНЪТ

chitanka.info

Върволицата от луксозни автомобили, която се движеше в посока Джеймисън Вали, бе повече от внушителна — всъщност бе направо впечатляваща. Стотици хиляди лимузини — от древни линкълни, по формата на които личеше, че все още са оборудвани с архаични електродвигатели, до свръхмодерни джезабели с мюонна тяга и тетрафотонни ускорители — се точеха една след друга към имението „Стар’с Енд“, известно сред обикновените граждани на Републиката като „Обетованата земя“. Интернет-сайтовете, които бяха посветени на фактите и догадките за хасиендата, публикуваха най-различни слухове за нея. Говореше се например, че около самата къща, която според някои се разпростира на 20–30 етажа под земята, имало разположени над десет периметъра въоръжена до зъби охрана, силови полета и толкова прецизна алармена сигнализация, че вътре в имението всеки момент знаели колко точно мравки и бръмбари се разхождат из района. Казваха, че домът бил изграден така, че и пряко попадение на атомна бомба не би могло да му навреди. Носеше се мълва, че хората, които имали честта да бъдат поканени в „Обетованата земя“, се броели на пръстите на едната ръка, като по-известен от тях бил единствено президентът на Световната Република, а останалите били някакви мистериозни Негови приятели от време оно (мистерията се задълбочаваше от факта, че според всички новинарски и клюкарски емисии Той нямаше *никакви* приятели). Онези пък, които бяха имали щастието да влязат в „Стар’с Енд“ по бизнесдела, пак според неофициалната информация били подписали клетвени декларации, че няма да говорят за посещението си по никакъв повод.

Слуховете относно името на хасиендата също бяха най-разнообразни, но преобладаваше схващането, че уж Той бил голям почитател на фантастиката и по-специално на Азимов и неговата „Фондация“. Въобщо „Обетованата земя“ от доста време насам бе притча во язицех на 90 на сто от гражданите на Републиката. Някои от тях открито изразяваха недоволството си от факта, че Той живее като нещо средно между крал-слънце, бог и полупревъртяла поп-звезда, други откровено Му се присмиваха, трети пък Му завиждаха. Въпреки всичко обаче името Му вдъхваше респект навсякъде, па бил той смахнат, мегаломан или саможивец.

Затова съобщението, че Той разпраща десетки и стотици хиляди покани за тържество (и то в „Стар’с Енд“!) в чест на 40-ия Си рожден

ден, предизвика взрив от нови и нови слухове. Имаше хора, които напълно сериозно уверяваха, че от „абсолютно сигурен източник“ знаели как Той ще обяви пред всички присъстващи, че абдикира. Според други пък намеренията Му били да оповести, че раздава цялото Си огромно богатство за благотворителност. И така нататък, и така нататък... Никой обаче не знаеше нищо със сигурност и това още повече разпалваше интереса на всички.

А самоличността на поканените... Това вече убеди повечето хора, че Той окончателно се е побъркал. В момента стоях и наблюдавах как пространството около „Стар’с Енд“ се пълни с коли. От една от тях слезе Бил Гейтс — бившият №1 в класацията на милиардерите в света, преди Неговото богатство да го накара да изглежда като харлемски просяк в сравнение с Него. Веднага след него пристигна трошката на президента на някаква световно неизвестна полуавтономна балканска провинция на Републиката. Със свистене до него спря и джорданът на главнокомандващия Арабския сектор — ген. Норман Макдауъл, последван от три прастари мерцедеса, от които излязоха никому непознати младежи, държащи със страхопочитание поканите в ръцете си, подобно на свещени Граалове...

Сто хиляди души от всички краища на Световната Република се събираха тази вечер в Джеймисън Вали. Една от тях бях и аз — Хуанита Торес, завеждащ светския отдел на информационния Интернет-портал „Gossip.com“. Не знам на какво основание бях поканена — може би онези, които твърдяха, че всичко се е решило със жребий и то то, имаха някакво право. Така или иначе аз заедно с още 99 999 души щях да изживея тази нощ едно уникално събитие. Дори вече пресмятах какъв хонорар да поискам от шефа си за бъдещия репортаж.

След като показах поканата си на охраната, бях допусната до светая светих — двора на „Стар’с Енд“. Всеки един на тази планета със сигурност поне веднъж е виждал холограмите на папараците или 3D-моделите, създадени от компютър на тяхна основа, но, уверявам ви, нищо не може да се сравни с истинската, живата гледка във вътрешността на „Обетованата земя“. Дворът на хасиендата представляваше уникална сбирка от всички краища на земното кълбо, пръснати със щедра ръка из огромната площ. Човек едва успяваше да преглътне възхитеното си възклицание при вида на сякаш безкрайния килим от черни лалета, простиращ се като Божия благословия вляво от

входа, а вече дъхът му секваше, защото бе зърнал искрящия алпинеум до него, обсипан с еделвайси и планински далии, а през това време от другата страна на пътеката го мамеше приказната красота на дръзко поникналите пустинни рози... Не, наистина това трябва да се види!

Малко по-навътре в двора на „Стар’с Енд“ вече ни очакваха отрупаните с деликатеси и маркови напитки километрични маси. Възрастни мъже с безупречни маниери, облечени с модерните напоследък ретрофракове, сновяха сред огромната тълпа гости и дискретно помагаха на всеки да се ориентира сред цялото това изобилие. Вярна на древните си мексикански корени, си взех чаша текила и започнах да водя куп безинтересни разговори с познатите ми личности, с които се бях срещала по време на десетгодишния си стаж в „Gossip.com“. Забелязах, че всички останали постъпват също като мен: губеха си времето в празни приказки и чакаха великото събитие — появата Му. Понеже никой не можеше да си представи, че рожденикът ще пропусне да вдигне наздравица за собствения Си юбилей.

Наближаваше полунощ, но „Стар’с Енд“ бе окъпано в светлини. Малко преди имплантираният в китката ми хронограф да покаже 00 часа Републиканско време, изведнъж тези, които стояха по-напред, се оживиха. Постепенно всички замълчаха и се възряха в един от балконите на хасиендата, от двете страни на който изникнаха огромни 3D-екран. Точно в полунощ вратата му се отвори и пред смаяните ни погледи се показа Той.

Доколкото знаех, това беше първата Му поява пред толкова много хора. Никога не бе давал интервюта, никога не се бе появявал в официалните трибуни на парадите в чест на Деня на Републиката, никога не бе позволил грандоманията да Го обхване дотолкова, че да възложи на някого да напише биографията Му или да направи тривизионен филм за Него. 99 на сто от хората (включително и аз) дори не го бяха виждали на холограма!

Постепенно шокът ми отмина и инстинктите ми на светски репортер заработиха отново. Почти без да се замислям, забелязах, че косата Му е толкова побеляла, че приличаше не на 40, а на 90-годишен старец. Беше облечен по всички правила на стила „антимодерн“ — изцяло в черно: черна риза, черен панталон, черно кожено яке и черни очила.

Неколцина от гостите, осъзнали, че им се удава историческа възможност, посегнаха към холоапаратите си.

— Приятели, моля ви, няма нужда от холограми — заговори Той. Гласът Му, властен и едновременно странно мек, се донесе до нас без никакви смущения или изкривявания от хилядите квадроговорители, пръснати навсякъде из градината. — В момента това, което виждате и чувате вие, се чува и вижда из цялата Република. Помолил съм малката ми суетна реч да бъде предавана от всички тривизионни и радиостанции, а също така на живо и по Интернет. Разбирате, че с това вашите холограми се обезсмислят и губят от сензационната си стойност.

Всички се сепнахме от изненада. Републиканско излъчване? Подобно нещо се беше случвало само веднъж в Републиката — преди десетина години, когато президентът се обърна тържествено към нацията по повод присъединяването и на последната провинция към общата свръхдържава.

— Но да вървим напред. Въпреки че на пръв поглед не личи, честно казано, въобще не се чувствам добре. Но така или иначе, позволете ми да ви приветствам с добре дошли на 40-ия и последен мой рожден ден.

Не можах да повярвам на ушите си.

— Да, приятели мои, аз умирам. Аз, Арчи Дженингс, съм така прояден от рак, че едва ли ще мога да изкарам още два месеца. Не че имам намерение да живея толкова дълго. Но понеже не искам след смъртта ми в медиите и по Интернет да текнат потоци помия за мен и за живота ми, затова ви поканих тази вечер. Исках да чуете всичко от моята уста. А на всичкото отгоре винаги съм обичал драматичните жестове, понеже съм актьор по душа.

Първо трябва да ви призная, че истинското ми име не е Арчи Дженингс. Когато се раждах, живеех и работих в една скапана държава — вече Републиканска провинция в Източноевропейския сектор — се подвизавах с кръщелно име, което няма да ви говори нищо. още тогава се занимавах с журналистика, но благодарение на факта, че не желяех и не можех да се унижавам пред нищожества, не можах да пробия там. Затова преди 14 години със „зелена карта“ и 200 долара в джоба слязох от самолета тук, в сърцето на Световната Република. Бях 26-годишен,

млад, нахъсен и озлобен на половината свят... както и твърдо решен да се утвърдя в живота. И успех.

Четири години чиракувах в най-различни медии, докато натрупах опит, репутация и пари. Веднага вложих и трите в създаването на „Мултимедия Нюз Корпорейшън“ — чрез подставени лица, разбира се. Когато след две години работа вече бяхме на върха, изкупувайки „Асошиейтед Прес“, „Ройтерс“ и още куп джуджета, които ни се пречкаха из краката, реших да изляза на сцената и го направих — под ново име... а и под нова външност. За целта пръснах цяло състояние. В момента цялото ми тяло е претъпкано с импланти, които още дълго време няма да се появят на пазара, тъй като по мое нареждане съществуват в един-единствен екземпляр, а цялата документация по създаването им е унищожена. Един от тези импланти контролира гласа ми, друг — цвета на очите ми, трети — мускулите и чертите на лицето ми, четвърти — походката ми... Направих всичко възможно, за да се отърва от старото си тяло — източник на подигравки от почти всичките ми познати... и най-вече жените.

С всички тези имплатни имах възможността да се появявам на бял свят всеки път в различен образ. Да омая много бизнеспартньори, които си мислеха, че аз съм вицепрезидент или поне главен експерт на „МНК“, но в никакъв случай не Арче Дженингс. Да седна на маса в обикновено заведение и да чуя от какви новини имат нужда обикновените хора... Да завъртя главите на красиви жени, които за нищо на света не биха бе и погледнали преди — когато бях беден, невзрачен и непривлекателен.

За жалост обаче всичката тази електроника, с която е натъпкано тялото ми, започна да ме разяжда отвътре. В момента в мен бушуват поне 7–8 пожара от ракови клетки, които не могат да бъдат потушени дори с моите пари и влияние. Следователно аз умирам. Затова ми се искаше днес, в нощта на моя рожден ден, съвпадаща с древния празник Халоуийн, или Все Светии, да се появя пред вас за последно, и то в истинския си образ.

И той натисна един бутон на уреда на китката си, който всички бяхме взели за архаичен часовник от времето преди да се появят хронографите.

По двора на „Стар’с Енд“ се пронесе изумено ахване. Като с магическа пръчка пред нас се появи съвсем друг човек, коренно

различаващ се от онзи гордо изправен мускулест мъж с орлови черти на лицето, който бе говорил пред нас досега. Дженингс изведнъж се прегърби ужасно, ръцете и краката му се отпуснаха, сякаш някой беше извадил костите на скелета му и бе оставил само нездравата му плът. Очите му от стоманеносиви станаха зелено-кафяви, предизвикателно вирнатият му нос се изкриви гротескно, а скулите му изхвъркнаха навън.

Близо до мен някой изпищя. С периферното си зрение видях жена на възраст горе-долу колкото Дженингс, пребледняла като мъртвец и притиснала ръце до сърцето си.

— Виждам, че някои от вас ме познават и в този ми вид — проговори човекът на балкона. Поразих се: дори гласът му се бе променил. — Не се учудвам, тъй като сред вас имаше и специално поканени: хора, които не са ме виждали десетилетия; които навремето ми се подиграваха и ме уверяваха, че съм некадърен, грозен или луд; които смятаха, че е под достойнството им да говорят с мен. И ето ни сега в това имение: аз — богат, но умиращ, те — бедни, но здрави. Както и да е — това вече няма значение.

Имаше обаче и такива, които през всичките тези 14 години продължаваха да се интересуват от мен и от това, какво става с живота ми. Те ми звъняха постоянно, а аз ги лъжех, че работя в не особено известна провинциална тривизия и горе-долу се справям с парите. Те ми изпращаха пари, които бяха отделили от мижавите си заплати. За благодарност чрез подставени лица ги уредих да станат мои кореспонденти от всички краища на света.

Една от тях ще ме замести и като президент на „МНК“ от днес. Другите ще влязат в борда на директорите. Сигурен съм, че ще се справят повече от добре, затова нищо повече не ме задържа тук. Искам да вдигна наздравица за рождения си ден, за последната нощ, която прекарвам на този свят, както и за успеха на малкото ми, но истински приятели. Иска ми се да пожелаая късмет и на всичките си врагове, завистници и наранили ме жени, които за малко да ме накарат да повярвам, че на света властват само сребролюбие, користта и похотта. Иска ми се... но не мога. Затова наздраве, приятели мои!

Той взе от малката масичка пред себе си чаша от яркосин кристал, вдигна я с приветствен жест и я изпи на един дъх, след което се строполи на балкона. Вдигна се невъобразим шум — всички

крещяха, суетяха се наоколо или стояха като вкаменени, не можещи да повярват в току-що разигралата се сцена. Докато бодигардовете, които явно не знаеха какво е замислял шефът им, разблъскваха околните и тичаха към хасиендата, забелязах точно до мен жената, която според Дженингс щеше да го наследи на президентския пост. По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. И това май беше единственият човек, проронил сълза за Него.

©, 2001, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.